

Когато новият металъ, „сребро отъ калъ“, е билъ откритъ, френскиятъ кралъ Наполеонъ III се заловилъ съ въодушевление да облѣче и въоръжи съ него своята войска: да направи отъ него ризници, саби и пушки за войниците. Дори заповѣдалъ да се сѣкатъ и алуминиеви пари. Но той не можалъ да постигне своята цель.

Отъ алуминий били направени и спасителни лодки за военнитѣ параходи. Но подъ действието на морската вода лодкитѣ скоро се разпаднали на сивъ прахъ — на алуминиевъ окисъ.*)

И у насъ, преди повече отъ двадесетъ години, държавата бѣ направила монети по единъ и два лева отъ алуминий. Една частъ отъ тия хубави и лъскави левчета и двулевки бѣ пустната въ обръщение, а друга частъ бѣ складирана въ влажнитѣ изби (сѣкровища) на Народната банка въ Пловдивъ. Тия, които бѣха между народа, се скоро изтъркаха. А когато отидоха да дирятъ останалитѣ алуминиеви пари въ зимника на банката, намѣриха, вмѣсто монети, торбички съ бѣлъ прахъ. Презъ това време алуминиятъ се бѣ окислилъ и превърналъ въ алуминиевъ окисъ. Отъ алуминиевитѣ пари сега нѣма и поменъ.

Отъ алуминий днесъ се правятъ кухненски съдове, тънки листове, съ които, вмѣсто съ станиолъ, загъваме нѣкои храни (сирене, шоколадъ), и хиляди красиви дреболии, които не могатъ да се изброятъ. Въ електротехниката той постепенно измѣства медъта. Но тоя металъ, макаръ и значително поевтинѣлъ, дълго не можа да заеме това мѣсто въ живота, което има днесъ и което му се полага, защото е много мекъ. Освенъ това алуминиятъ се разяжда както отъ киселини, така и отъ основи. Алуминиятъ не можа да се наложи, докато не бѣха открити неговитѣ сплави, особно неговата сплавъ дуралуминий, въ която има магнезий и медъ. Дуралуминиятъ е откритъ случайно презъ 1908 г.

*) Вижъ статията „Болни метали“ въ сп. Вѣнецъ, год. XVIII, кн. 1.